

Jozef Tóth

Advent

** Celý náš život je len veľký advent – príchod – čakanie! Čakanie na príchod do večnosti, preto nás veriacich nesmie zraňovať odchod, lebo je to iba cesta na najkrajší príchod do celého života, svätá noc do kúska dňa na tejto planéte.*

A advent dýcha touto radosťou duše, v ktorej je predzvesť toho nevysloviteľného, o ktorom nás poučil a ukázal Ten, ktorý prišiel, nazaretský a betlehemský Ježiš, človek i Boh, zem i nebo! A bolesť je len kratulinký mostík do otcovského domu! Advent je čakanie na hosťa a je krajšie ako jeho príchod!

** Čokoľvek robíme, vždy je s nami Pán! V dobrom i v zlom! Lebo práve v tom zlom sa nám jasnejšie prihovára dobro a nenávisť a sebecko nám len potvrdzujú veľkosť lásky a altruizmu!*

JOZEF TÓTH Ž A L M 153

*Už vám nič neodpustím,
celú večnosť som vám odpúšťal.
Som samé Odpúšťanie.
Ja budem iba stáť a pozerať sa
ako si budete vracat',
čo ste si požičali.
Už niet poddaných,
sú len králi,
ktorí nemajú komu kraľovať.
Kopia sa tróny, kôpky hnoja,
mlátia sa berly,
hryzú vši.
No posledný deň,*

vám neznámy,
sa vaším pádom završí.
Niet poddaných a niet kráľov,
sú len ľudské roboty.
Už dávno by bol pohreb sveta
bez stálej božej dobroty !

Ž A L M 2

Nie, neprestala vzbura.
Hrniec sa búri proti majstrovi.
Je málo vidieť cestu slnka
a jagot hviezd
a planét ostrovy.
A málo je denne čítať zázrak
na každom kroku :
jak kvitnú kvety,
buráca tajfún,
šuštia atómy,
a zločin a hnev,
Tvoji nepriatelia,
padajú na ten svet
jak popol Sodomy.
A človek, čo Ťa nepočúva,
blúdi po mostoch
ako divá zver,
a keď sa chystá zosadiť Ťa z neba,
padá, jak padal starý Lucifer.
Ó, vyvolený národ,
načože, načo je Ti toľko ciest,
veď iba jedna cesta vedie domov,
cesta tvojho srdca,
ktoré som ti stvoril
jak hniezdo všetkých hviezd.

Ž A L M 11

Nie, Boh netresce,
trescú sa ľudia sami
svojím pokriveným charakterom,
odvrátením sa od Boha,
svojimi počínami.
Kvasí sa zlo ako v sudoch

a tancujú po nich smilníci,
ktorí stratili stred a mieru,
zapreli v sebe boží poklad,
to, čo prekoná všetky kríže,
zapreli v sebe vieru.
A nikomu už nechcú veriť,
len stále sebe, sebe veria,
budujú veže vysočizné,
ktoré sa zavše zboria,
a ich pád nie je do páperia,
lež v ohni zla, ktorý zapálili,
jak suché raždie zhoria !
Nie, Boh netresce,
trescú sa ľudia sami,
lebo namiesto objatia a bozku
sa zvitavajú palicami.
Cez dlhé veky, ach, koľko slz už stieklo,
a človek ukazuje na iného,
na Boha a brata, keď je v nule,
a sám utvára peklo,
peklo !

Ž A L M 17

Zmiluj sa, Pane, nad týmto svetom,
veď celé veky blúdi a večne hľadá,
a namiesto Teba a Tvojho zákona
si na srdce kladie hada !
Akože počuť uprostred syčania
a ako byť zdravý v objatí hada ?
Pane, prežil som celé veky medzi nimi,
preto si moja duša len milosť pre nich žiada.
Preto si ma aj povolal
a položil si na mňa ruky :
Bud' s nimi, pomáhaj im a neodsudzuj,
dávam ti ich vlastných na záruky !
Len pros za nich a žiadaj
a bude ti dané,
veď ja najviac milujem trpiacich
a oči vyplakané.
Nuž prosím, Pane, modlím sa,
plačem i spievam s nimi,
aby ich dni kalé i nekalé

neboli dňami nešťastnými.
I uprostred zloby sú vždy sťa malé deti
a zavše sa v nich aj Tvoj oheň,
posvätný oheň dobra jak iskra božia vznieti.
Hľa, privádzam Ti ich, aktérov podlých činov,
prijmi ich, Pane, prosím,
prijmi jak márnokratných synov !

Ž A L M 28

Tí, čo boli predo mnou,
boli ako ja,
a ja som, ako oni boli.
Možnože ja sa lepšie mám.
Možno.

No oni zväčša boli holí !
Ale, Pane, vždy sme tí istí,
mládza tejto Zeme,
svätci
i zločinci
ako dve ruky
jedného človeka.
Spolu žijeme
a spolu zahynieme.
Všetci to dobre vieme !

A predsa, Pane,
podľa Tvojho receptu nežijeme !
Prosím ťa ako Abrahám,
nezošli novú Sodomu,
i keď sme na bludných cestách,
ktoré vedú do bahna.
Prived' nás, prosím,
do domu.
Iba nás opráš
klincami, ktoré sme zahrotili,
aby sme po sebabičovaniach
na tejto Zemi ešte žili !